

- Με τον Στέφανο Βούρο και την Ιλεάνα Βασδέκη
- With Stefanos Vouros and Ileana Vasdeki
- **Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 1 με 4 / Transcript: Page 4 till the end**

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική Φωνή: Είναι τα podcast του hoponinclusion.com

Ιλεάνα Βασδέκη: Γεια σας, είμαι η Ιλεάνα Βασδέκη, Διευθύντρια Επικοινωνίας του Σ.Κ.Ε.Π. Σήμερα φιλοξενώ τον φίλο και συνεργάτη Στέφανο Βούρο. Ο Στέφανος είναι κειμενογράφος σε διαφημιστική εταιρεία και εξωτερικός συνεργάτης του Σ.Κ.Ε.Π., ως motivational speaker στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού προγράμματος εξοικείωσης με αναπηρία “Μαθαίνω να βλέπω τον άνθρωπο” στα σχολεία γενικής εκπαίδευσης. Ο Στέφανος γεννήθηκε χωρίς δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια.

Ανδρική Φωνή: Αναπηρία; Μην κολλάς στα στερεότυπα.

Ιλεάνα Βασδέκη: Στέφανέ μου καλημέρα, σε ευχαριστώ πάρα πολύ που είσαι κοντά μας σήμερα. Όταν ήσουν motivational speaker και εξωτερικός συνεργάτης του Σ.Κ.Ε.Π., επισκέφτηκες πάρα πολλά σχολεία για το πρόγραμμα “Μαθαίνω να βλέπω τον άνθρωπο”.

Στέφανος Βούρος: Άπειρα, άπειρα.

- Και έχεις εκπαιδέψει πάρα πολλούς μαθητές, χιλιάδες μαθητές. Θέλω να μου πεις μερικές στιγμές που θα σου μείνουν στη μνήμη σου για πάντα, γιατί είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν.

- Κοίτα, αυτή που μου έχει μείνει πολύ, που είναι έτσι πιο συναισθηματική και τη θυμάμαι πολύ ζωντανά είναι σε ένα σχολείο που έχουμε πάει και με ρωτάει μια κοπέλα αν μπορώ να γράψω. Και είμαι, “Φέρε μου συλό και χαρτί”, και γράφω και την πιάνουν τα κλάματα από τη συγκίνηση. Αυτό, και βγήκε έξω από την τάξη.

- Ναι, το θυμάμαι αυτό.

- Και ήταν, ξέρεις, δεν πίστευα ποτέ ότι κάποιος μπορεί να συγκινηθεί επειδή εγώ μπορώ να γράψω και μου έχει μείνει πάρα πολύ, ξέρεις, αυτό στο μυαλό. Και μια άλλη στιγμή, που πολλές μου έχουν μείνει, μια άλλη συγκεκριμένη είναι που είμαστε σε ένα σχολείο πάλι, λύκειο, πρέπει να ήταν όλο το λύκειο είχε 200 παιδιά μέσα μαζί με καθηγητές, μαζί με σύλλογο κηδεμόνων, τα πάντα ναι.

- Ναι, θα ήταν καλές εποχές πριν τον Covid.

- Ναι, πρέπει να ήταν το 2014, κάπου εκεί ήταν. ‘13 προς ‘14 πρέπει να ήταν. Και σκέψου ότι μιλούσαμε με μικρόφωνο και οι ερωτήσεις που μας έκαναν ήταν πάλι με μικρόφωνο γιατί είχε άπειρο κόσμο μέσα στην αίθουσα. Και ενώ στην αρχή, αυτό ήταν τέλει σε όλες τις ομιλίες, τους έβλεπες που ντρέπονται, κολλάνε, δε ρωτάνε, δε σηκώνουν χέρι, που τους παροτρύνουμε να ρωτήσουν και πώς βλέπεις στο τέλος ότι έχουν αλλάξει και δεν θέλουν να βγούνε διάλειμμα, δεν θέλουν να πάνε σπίτια τους, δεν θέλουν να φύγουν γιατί θέλουν να μας κάνουν κι άλλες ερωτήσεις.

- Ναι, γιατί γίνεται οικείο ένα θέμα που τους απασχολεί όλους, ναι.

- Είναι τρομερή αυτή η αλλαγή, τρομερή. Και είναι πολύ όμορφο, να βλέπεις ότι τα παιδιά θέλουν να μάθουν και από τη στιγμή που βλέπουν κάποιους που είναι ανοιχτοί στο να πούνε χωρίς ντροπή “Μπορώ να κάνω αυτό”, “Δεν μπορώ να κάνω αυτό”, “Στο σχολείο ήμουνα έτσι”, “Έχω γεννηθεί έτσι”, ή “Έχω πάθει αυτό το ατύχημα και έγινα έτσι”. Θέλουν να μάθουν και είναι πολύ άσχημο να αυτό, που λέγαμε και στις ομιλίες, που κάνουν οι γονείς στα παιδιά “Μην κοιτάς” ή “Μη ρωτάς”. Είναι κακό να κρατήσεις αυτό το αόρατο, να το συνεχίσεις.

Ήμασταν λοιπόν εκεί πέρα στην ομιλία, και πήρε ένα παιδί το μικρόφωνο, καθόταν πίσω-πίσω και ήρθε κιάλας μπροστά για να κάνει την ερώτηση, αν θυμάμαι καλά, και λέει “Να ρωτήσω κάτι αδιάκριτο;” και λέμε “Βεβαίως” και με ρώτησε με πολύ ωραίο τρόπο λέει: “Να, ο άντρας όταν μεγαλώνει, αρχίζει και ανακαλύπτει τον εαυτό του. Εσύ...”, και του λέω “Κατάλαβα, κατάλαβα... Όλα καλά! Δε θα σου δείξω, αλλά μια χαρά!” [γέλια]

- Είδες όμως κατάφερε να κάνει αυτή την ερώτηση; Γιατί πολλοί μπορεί να την σκεφτούν.

- Αυτό ισχύει, ναι, ναι. Από την άλλη, επειδή το έχω πει σε πολύ κόσμο ότι μου έχει τύχει αυτή η ερώτηση σε σχολείο, κάποιον τον κατακρίνουν που δεν ντράπηκε να το ρωτήσει. Και είμαι σε φάση “Όχι ρε, καλά έκανε, είχε το θάρρος να την κάνει. Ναι, και αυτό τους λέγαμε κιάλας, αυτό τους προτρέπαμε να κάνουν. Τους λέγαμε στην αρχή αν θυμάμαι, κι αν θυμάσαι, “Ρωτήστε μας ό,τι πιο περιεργό μπορείτε. Σας προκαλούμε να ρωτήσετε το πιο αδιάκριτο πράγμα”.

- Σωστά.

- Και γενικά μας έχουν ρωτήσει, ρε παιδί μου, ξέρεις, και για συναισθηματικά με κοπέλες και αυτά και σεξουαλικά περισσότερο, αλλά αυτή ήταν η πρώτη μπαμ ερώτηση.

- Στέφανε, τι δουλειά κάνεις;

- Είμαι κειμενογράφος κι έχει πολλή πλάκα, ξέρεις, όταν κάποιος που με γνωρίζει βλέπει τα χέρια και ακούει “κειμενογράφος”.

- Και λέει “Τι γράφεις;” [Γέλια]

- Όχι, είμαι κειμενογράφος σε διαφημιστική εταιρεία, είμαι Senior Copywriter. Η αλήθεια είναι ότι μου αρέσει πάρα πολύ. Είναι όμορφο να δημιουργείς κάτι από το μηδέν, μια ιδέα και να τη σκέφτεσαι, να τη γεννάς και να την υλοποιείς στην πορεία. Και μου αρέσει πολύ το συγκεκριμένο αντικείμενο που κάνω εγώ, που ξέρεις, πρέπει να βρω το σενάριο, πρέπει να βρω το σλόγκαν, πρέπει να βρω την ατάκα, πρέπει να βρω τον τίτλο. Είναι πολύ όμορφο, είναι πολύ όμορφα.

- Εντάξει, αυτό σου ταιριάζει γάντι νομίζω, ιδίως αυτό με τις ατάκες και τους τίτλους.

- Ναι, ξέρεις τι είναι; Πολλές φορές σκέφτομαι “Τι άλλο επάγγελμα θα μπορούσα να κάνω;”, και δεν ξέρω τι άλλο επάγγελμα θα μπορούσα να κάνω. Είναι ένα επάγγελμα που με αφήνει, όχι μ’ αφήνει, που με προτρέπει να χρησιμοποιήσω τη φαντασία μου, που μου αρέσει πάρα πολύ και τη δημιουργικότητα. Και από την άλλη δεν είναι κάποιο επάγγελμα το οποίο είσαι χωμένος σε έναν υπολογιστή με νούμερα και αυτό, ξέρεις, ένα γραφείο. Είναι πιο χαλαρό σε εισαγωγικά και με τα brainstorming και με τα όλα του τα ωραία. Έχει και τα κακά βέβαια, αλλά σε γενικές γραμμές μου αρέσει πάρα πολύ.

- Είναι πολύ ωραίο να αγαπάς τόσο πολύ αυτό που κάνεις. Στη δουλειά σου έχεις αντιμετωπίσει ποτέ δυσκολίες λόγω της αναπηρίας σου;

- Εεε, όχι. Δε μου αρέσει να απαντάω σε όλα όχι, η αλήθεια είναι, αλλά είναι η αλήθεια.

- Όχι, μα αυτός είσαι.

- Δεν έχω αντιμετωπίσει δυσκολίες, όχι. Όπως ήμουν και στο σχολείο που ήμουν πολύ κοινωνικός και προσπαθούσα κατευθείαν να κάνω blend in, έτσι είμαι και στη δουλειά. Οπότε από την αρχή ούτε θα κάτσω στην καρέκλα μου στο γραφείο και δεν θα μιλήσω σε κανέναν, είναι και τα επαγγέλματα και που πρέπει να μιλάει με τους άλλους, αλλά δεν είχα, δεν έχω νιώσει ποτέ ότι κάποιος μπορεί να είναι, ξέρεις, να με κάνει πέρα, να θέλει να με κάνει πέρα μάλλον ή να μη με συμπαθεί λόγω των δαχτύλων. Υπάρχουν ένα εκατομμύριο λόγοι να μη με συμπαθήσεις άμα θες, αλλά τα δάχτυλα δεν είναι από έναν από αυτούς. Και η εργασιακή μου ζωή είναι φυσιολογικότερη.

- Πες μας λίγο για τον Μπέργκερ και την Τσένταρ. [Γέλια]

- Ο Μπέργκερ είναι ο σκύλος μου, είναι 3 χρόνων, ένα μποξεράκι μες στην τρέλα. Η Τσένταρ είναι μια γάτα, που την πήρα για να κάνει παρέα στον Μπέργκερ όσο είμαι στο γραφείο. Ευτυχώς τα πάνε τελεία, είναι αγαπημένοι φουλ και ναι, είναι έρωτες και οι 2, είναι έρωτες. Και είναι, ξέρεις, που με ρωτάνε πολλοί πως βγάζω βόλτα τον σκύλο, και απαντάω κανονικά, δεν έχω κανένα θέμα. Με το λουρί κανονικά με το σακουλάκι για όλα τα υπόλοιπα, αλλά κανονικά. Δεν έχω κάποια διαφορά σε αυτό, ούτε χρειάζομαι βοήθεια να βγάλω βόλτα τον σκύλο, θα ήταν πολύ άσχημο αν χρειαζόμουν βοήθεια για αυτό. Αυτό, και τους αγαπάω πολύ.

[Χαμηλόφωνα γέλια]

- Πρέπει να σας πω ότι ο Στέφανος έχει, εκτός των άλλων, και μια υπέροχη φωνή, όπως ακούτε όλη αυτή την ώρα και είναι πάρα πολύ μεγάλη μας χαρά που δέχτηκε να είναι η φωνή των podcast του Hop On Inclusion, οπότε ακόμα και αν τώρα τελειώνει η κουβέντα μας, μην ανησυχείτε γιατί θα τον ακούτε συχνά μαζί μας. Στέφανε μου σε ευχαριστώ πάρα πολύ, και ελπίζω να τα πούμε ξανά σύντομα.

- Μακάρι, μακάρι! Είμαι σίγουρος ότι θα τα πούμε! Σε ευχαριστώ κι εγώ πάρα πολύ.

Ανδρική Φωνή: Αναπηρία; Δες το αλλιώς! Γιατί ένα ανοιχτό μυαλό, χωράει τον κόσμο όλο.

Για να μη χάσετε κανένα επεισόδιο από τα podcast του Hop On Inclusion, ακολουθήστε μας στο Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean, και φυσικά στο hoponinclusion.com.

Transcript

Male Voice: These are the hoponinclusion.com podcasts.

Hello, my name is Ileana Vasdeki, Communication Director of SKEP. Today, I am hosting my friend and partner, Stefanos Vouros. Stefanos is a senior copywriter in an advertising company as well as an external partner of SKEP, a motivational speaker in the framework of the Disability Awareness Program "Focus on the Person" held in general education schools (Greece). Stefanos was born without fingers and toes.

Male Voice: Disability? Don't stick to stereotypes.

Ileana Vasdeki: Good morning Stefanos, thank you very much for being with us today. As a motivational speaker and SKEP's external partner, you have visited many schools for the "Focus on the Person" educational program.

Stefanos Vouros: Oh yeah, so many!

- And you have raised awareness in many students, thousands of students. I want you to tell me some moments that will stay in your memory forever, because I'm sure there are a great deal.

- Look, the one that has stayed with me very clearly, very emotionally and I remember it very vividly, was at a school we had gone where a girl asked me if I could write. And I'm like, "Get me a pen and paper," and there I was writing and she was crying, totally moved. Then she walked out of the classroom.

- Yes, I remember that.

- And it was, you know... I never thought that anyone could be moved because I can write and you know, that has stuck in my mind. And another moment, out of so many moments, was when we were in a school again, a high school, it must have been the whole high school, it had 200 students with teachers, together with the parents' association, yes everyone.

- Yes, the good old days before Covid.

- Yes, it must have been 2014, somewhere around there. And I think we were speaking with a microphone and the questions they asked us were again using a microphone because we were so many people in that room. And while in the beginning you could see the students were shy, stuck, not asking any questions, not raising their hand, even though we were encouraging them to ask us, you know, like in all interventions. In the end you could see they had changed and didn't want to take a break, didn't want to go home, didn't want to leave because they wanted to ask more questions.

- Yes, because a topic that concerns everyone becomes very familiar, yes.

- This change is really incredible. And it's very beautiful to see young people who want to learn, and from the moment they see someone who is open and can say without shame "I can do this", "I can't do that", "I was like this at school", "I was born this way", or "I had this accident and now I am like this". The students want to learn, need to learn, and as we often have said in so many of our talks the parents should never say to their children "Don't look" or "Don't ask". It is wrong to keep disability invisible and to perpetuate this notion.

So there we were at the talk, and a kid took the microphone, he was sitting in the back and he even came forward to ask the question, if I remember correctly, and he said "Can I ask something indiscreet?" and we said "Of course" and he asked me, in a very nice way, "Well, when a man grows up, he begins to discover himself. You...", and I said to him "I understand, I understand... Everything is fine! I won't show you though, but it's all fine!" [laughs]

- You see, he actually managed to ask this question. Because a lot of kids may not have...

- That's true, yes, yes. On the other hand, because I've told so many people about this question, some have criticized the student for not being very discreet about asking such a question. And I'm like, "No, he did the right thing, he had the courage to ask this." Yes, and that's what we've been telling them, that's what we've been urging them to do. We told them in the beginning, if I remember correctly, and if you remember too, Ileana, "Ask us the weirdest thing you can. We dare you to ask the most indiscreet thing."

- That's right.

- And in general we have been asked, you know, about emotional things with girls and more sexual stuff, but that was the first "bang" question.

- Stefanos, what do you do for a living?

- I'm a copywriter and it's a lot of fun, you know, when someone who knows me and sees my hands and hears the word "copywriter".

- And he says, "What are you writing?" [Laughs]

- Haha... I'm a copywriter in an advertising company, I'm a Senior Copywriter. The truth is, I like it a lot. It's beautiful to create something from scratch, an idea, ponder on it and give birth to it. Then I implement it along the way. And I really like the specific job I do, which you know, I have to find the script, I have to find the tagline, I have to find the slogan, I have to find the title. It is very beautiful, it is very beautiful.

- Okay, I think this job really suits you well, especially the part with the taglines and titles.

- Yes, do you know what it is? Many times I think, "What other profession could I do?", and I don't know what other profession I could do. It is a job that compels me, no, not compels me, urges me to use my imagination, and I really like that and its creativity. On the other hand, it's not a profession where you're stuck to a computer with numbers, you know, in an office. It's more relaxed and I enjoy brainstorming and all that nice stuff. It has its flaws of course, but in general I like it very much.

- It's so nice to love what you do so much. Have you ever faced difficulties in your work because of your disability?

- Uh, no. I don't like to answer no to everything, but the truth is the truth.

- Yes, that's who you are.

- I haven't faced any difficulties, no. Just like when I was at school, I was very social and tried to blend in, that's exactly the way I am at work. So, from the beginning I wouldn't sit in my chair at the office, on the contrary I would talk to everyone. It's also the specific sector that one has to talk to others, but I didn't... I've never felt that someone wants to keep me at a distance or doesn't like me because of my fingers. There could be a million reasons not to like me if you want, but my fingers aren't one of them. So my work life is very normal.

- Tell us a little about Burger and Cheddar. [Laughs]

- Burger is my dog, he is 3 years old, a crazy little Boxer. Cheddar is a cat, I got her to keep Burger company while I'm at the office. Fortunately, they get along perfectly and yes, they are really in love. You know, you wouldn't believe how many people ask me how I walk the dog, and I answer normally, no problem. With his leash, with his poop bag, you know, normally. I'm no different than anyone else, I don't need help walking the dog, it would have been really bad if I had needed help with that. That's all, and I love them a lot.

[chuckles]

- I must tell our listeners that Stefanos has, among other things, a wonderful voice, as you've noticed listening to him all this time, and it is our great pleasure that he has accepted to be the

voice of the Hop On Inclusion podcasts. So even now that we've come to the end of our chat, don't worry because you'll be hearing him very often. Dear Stefanos, thank you very much, and I hope to see you again soon.

- I hope so! I'm sure we'll see each other very soon! Thank you very much too.

Male Voice: Disability? Look at it another way! Because an open mind holds the whole world.

To never miss an episode of the Hop On Inclusion podcasts, follow us on Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean, and of course hoponinclusion.com.